

TORHEL GREGOW

Frågan om dold samäganderätt bör vara föremål för preskription – ett försök att gå till botten med frågan

1. INLEDNING

Institutet dold samäganderätt tillskapades av Högsta domstolen (HD) i början av 1980-talet. Syftet var att ge ett ekonomiskt skydd åt den make eller sambo (vanligen den kvinnliga parten i vart fall på den tiden) som på något sätt hade bidragit ekonomiskt till förvärvet av den fastighet som utgjorde parternas bostad men inte hade tagits upp i köpehandlingen som köpare vid sidan av den andra maken eller sambon. Den make eller sambo som alltså tillerkändes en samäganderätt som inte kom till synes utåt fick därmed inte del i lagfarten.

Alternativet till dold samäganderätt synes närmast ha varit en rätt till ersättning.

De närmare förutsättningarna för uppkomst av dold samäganderätt har senare lagts fast i praxis av HD med viss jämkning av vad som ursprungligen ansågs gälla. Dold samäganderätt kan också förekomma i fråga om bostadsrätt. I fortsättningen nämns i princip endast fastighet.

Den dolda samäganderätten har visat sig orsaka problem och osäkerhet på snart sagt alla närliggande områden. Särskilt kan nämnas de sakrättsliga frågorna. Dold samäganderätt är inte förenad med sakrättsligt skydd för dess innehavare mot den andra makens eller sambons (benämnd den öppne ägaren) borgenärer och den öppne ägaren är behörig att överlåta och pantsätta fastigheten.

Denna artikel är tidigare publicerad i Skrifter till Jan Rambergs minne, Jure Förlag 2019, s. 89-96.

Den dolda samäganderättens svaga ställning har sin grund i att uppkomst av dold samäganderätt inte är förenlig med det strikta formkravet enligt 4 kap. 1 § jordabalken (JB) vid överlåtelse av fast egendom. (Motsvarande gäller i fråga om bostadsrätt efter tillkomsten av 1991 års bostadsrättslag.)

Dold samäganderätt har som nämnts orsakat tvister på många områden. För några år sedan avgjorde HD ytterligare en fråga rörande detta rättsinstitut, nämligen om dold samäganderätt är föremål för preskription, *NJA 2013 s. 632*. HD fann där att preskriptionslagen inte omfattar anspråk på dold samäganderätt till fast egendom. Två ledamöter var skiljaktiga och ansåg att anspråk på dold samäganderätt till fast egendom ska betraktas som en fordran som kan vara föremål för preskription enligt preskriptionslagen.

Stefan Lindskog påstår i sitt nedan nämnda arbete avseende preskription utan angivande av skäl att rättsfallet inte avsåg ”dold äganderätt”. Möjligen grundas påståendet på att bakgrunden var något annorlunda i rättsfallet än den vanliga i fall av dold samäganderätt.

Bakgrunden var i korthet följande. TL och BL var tidigare sambor och förvärvade år 1991 gemensamt en fastighet som skulle vara deras gemensamma bostad. År 1996 överlät TL sin hälft av fastigheten till BL som gåva; överlåtelsen skedde enligt TL för att skydda egendomen mot utmätning för hans skulder, dvs. att det var en skenöverlåtelse, vilket BL dock bestred i målet. BL var därefter ensam lagfaren ägare till fastigheten. TL försattes i konkurs 1999. Parterna separerade 2006. Såväl tingsrätten som hovrätten fann att TL hade en dold samäganderätt till fastigheten.

Att bakgrunden var den angivna, dvs. att TL hade varit delägare i fastigheten från början men genom en skenöverlåtelse och alltså inte reellt hade avhänt sig sin rätt, kan inte medföra att det angivna rättsfallet inte skulle avse dold samäganderätt i den mening som denna beteckning annars avser. Detsamma gäller det förhållandet att HD inte själv prövade frågan om dold samäganderätt förelåg; beslutet om prövningstillstånd meddelades med utgångspunkt i underrätternas bedömning att TL hade dold samäganderätt till fastigheten.

Det förtjänar erinras om att i rättsfallet *NJA 1982 s. 589* var förhållandena något annorlunda än i de typiska fallen av dold samägenderätt till fastighet men i viss mån liknande dem som förelåg i det här aktuella fallet *NJA 2013 s. 632*. Två makar hade med ekonomiska insatser av båda förvärvat en bostadsfastighet men köpet hade skett i kvinnans namn för att skydda fastigheten mot mannens borgenärer. Mannen ansågs likväl ha en dold äganderätt till andel i fastigheten.

Såvitt jag känner till har det inte tidigare från något håll gjorts gällande att detta rättsfall faller utanför dem som avser dold samägenderätt till fastighet. Rättsfallet har tvärtom uttryckligen likställts med dessa. Se t.ex. HD:s (majoriteten) uttalande på s. 606 näst sista stycket i domskälen i *NJA 1982 s. 589*. – Jfr de skiljaktiga ledamöternas ståndpunkt. Dessa ansåg att det inte var godtagbart om mannen kunde hävda *en* rättsställning i förhållande till borgenärerna och en *annan* i förhållande till hustrun. Denna ståndpunkt blev som framgått överröstad.

Då frågan alltså är avgjord med avseende på tillämpningen kan det synas saknas anledning att ta upp den till diskussion. Med hänsyn till att dold samägenderätt är ett säreget rättsinstitut som kan antas ha ganska stor betydelse i praktiken och till att de olika motiveringar som förekom i HD med skiljaktig mening är av visst allmänt intresse har det dock syntts motiverat att försöka granska frågan närmare. Ett ytterligare skäl är att det som nämnts påstås att rättsfallet inte avsåg dold samägenderätt ("dold äganderätt").

Syftet med artikeln är närmast att försöka klarlägga hur man bör resonera i ett fall som det föreliggande, men även att försöka gå till botten med problemet.

2. TERMINOLOGISKA FRÅGOR

I preskriptionslagen används av naturliga skäl ordet "fordran"; lagen behandlar ju frågan om fordringspreskription. Enligt Svenska Akademiens ordlista (13 uppl.) är termen "fordran" densamma i bestämd form. I preskriptionslagen används emellertid i bestämd form ordet "fordringen", som enligt Akademiens ordlista utgör den bestämda

formen till ordet ”fordring”. Detta synes vara praktiskt, eftersom ordet ”fordran” i bestämd form kan orsaka missförstånd.

Vissa författare använder emellertid numera ofta ordet ”fordring” i stället för ”fordran” när obestämd form avses. Det är enligt min mening något onaturligt. Enligt Akademiens ordlista förekommer ordet ”fordring” mest i plural form, dvs. ”fordringar”. Själv använder jag ordet ”fordran” i obestämd form men använder liksom preskriptionslagen termen ”fordringen” i bestämd form.

Termen fordran avser egentligen, åtminstone i princip, ett krav på betalning dvs. i pengar. Men som framgår av förarbetena till preskriptionslagen avser ordet fordran i den lagen även anspråk på vissa andra prestationer; se vidare i det följande. Denna innebörd måste särskilt beaktas så att terminologin inte blir avgörande eller styrande.

Vad rättsfallet avsåg och vad denna artikel gäller är huruvida den rätt, som en make eller sambo som har bidragit ekonomiskt till makarnas/sambornas förvärv av sin bostadsfastighet utan att tas upp som köpare har enligt HD:s avgöranden – vilken rätt brukar betecknas som dold samäganderätt – är underkastad preskription enligt preskriptionslagen.

De justitieråd som formulerat skälen till HD:s dom (JR Ella Nyström och Göran Lambertz) använde emellertid uttrycket ”anspråk på dold samäganderätt”, se bl.a. punkterna 3, 11 och 16 i domskälen. Den ledamot som var skiljaktig beträffande motiveringen, JR Agneta Bäcklund, använde detta uttryck endast i två fall och åtminstone i det senare fallet till synes med en något annan innebörd. De två skiljaktiga ledamöterna (JR Johnny Herre och Svante O. Johansson) använde det nämnda uttrycket i sina skäl. Det används även i referatrubriken.

Uttrycket ”anspråk på dold samäganderätt” för tanken närmast till att den av makarna/samborna som i köpehandlingarna står som köpare bestrider den andra makens/sambons påstående att han eller hon har dold samäganderätt; så var förhållandet i rättsfallet. Men det var inte ett sådant anspråk som var föremål för prövning av pre-

skriptionsfrågan i rättsfallet utan det var själva den dolda samäganderätten.

Det nämnda uttrycket inbjuder också till att anse att dold samäganderätt är underkastad preskription; som nämns i det följande faller ju anspråk av olika slag under preskriptionslagen.

HD meddelade prövningstillstånd med utgångspunkt i domstolarnas bedömning att TL hade dold samäganderätt till fastigheten. När prövningstillståndet meddelades i frågan om TL på grund av preskription hade förlorat sin rätt att göra anspråket gällande, torde med "anspråket" ha avsetts den dolda samäganderätten.

3. UTTALANDEN I FÖRARBETENA TILL PRESKRIPTIONSLAGEN OCH I DOKTRINEN

I propositionen med förslag till preskriptionslag (prop. 1979/80:119) anges vid den inledande bestämmelsen (s. 88) att begreppet fordran har samma innebörd i paragrafen som i 1 § 1862 års preskriptionsförordning samt att lagen alltså blir tillämplig på alla slag av fordringar, oavsett om de avser pengar, varor, tjänster eller andra prestationer. Det anges också att för bestämmelsernas tillämpning är det likgiltigt om en fordran grundas på avtal, på en handling som inte har samband med ett avtalsförhållande eller direkt på lag eller annan författning eller på oskriven rätt.

Att varor nämns särskilt i förarbetena kan förmodas ha sin grund i att varor tidigare utgjorde betalningsmedel. Se 37 § första stycket punkt 1 och 61 § i 1877 års utsökningslag, som gällde vid tiden för tillkomsten av preskriptionslagen och fram till ikraftträdandet av utsökningsbalken.

På samma ställe i förarbetena anges att fordringsbegreppet inte omfattar sakrättsliga anspråk, dvs. sådana som avser äganderätt, panträtt, retentionsrätt, nyttjanderätt m.m.; sådana rättigheter faller alltså utanför lagens tillämpningsområde. Det sägs också att lagen inte heller omfattar andra rättigheter som inte är av obligationsrättslig karaktär, t.ex. rätt till underhåll enligt giftermålsbalken eller föräldrabalken, arvsrätt, upphovsrätt och andelsrätter.

Lindskog har i arbetet *Preskription Om civilrättsliga förpliktelser upphörande efter viss tid* (4 uppl. 2017) s. 96-98 hävdad att dold samäganderätt är underkastad preskription. Att han diskuterar preskriptionsfrågan trots rättsfallet från 2013 har sin grund i att han som tidigare nämnts påstår att rättsfallet inte avsåg dold samäganderätt ("dold äganderätt").

Lindskog ställer frågan på följande sätt: Är den dolde ägarens anspråk mot den öppne ägaren på att bli insatt som ägare preskriptibelt? Som skäl för ståndpunkten anförs bl.a. vad som betecknas som anpassningsfunktionen, att den dolda äganderätten ofta är just dold och därför kan vara glömd under lång tid och att den dolde ägarens intresse av att vara bevarad vid sitt dolda anspråk inte kan vara särskilt skyddsvärt. Han framhåller också att den öppne ägarens skyldighet att insätta den dolde som ägare kan ses som en sådan förpliktelse till uppfyllelse som utgör rekvisit för tillämpning av preskriptionslagen.

Monica Persson har i en artikel i *Vänbok till Ingrid Arnesdotter* (2012, dvs. före rättsfallet) s. 175 ff. gett uttryck för att dold samäganderätt kan preskriberas. Laila Zackariasson har berört rättsfallet i artikeln *Preskription av dold samäganderätt efter skenöverlåtelse?* i *Infotorg* 20 december 2013.

Walin har i sitt arbete *Samäganderätt* (2000) s. 91 ff. hävdad att dold samäganderätt inte är underkastad preskription. Hans ganska utförliga motivering är delvis skriven utifrån en kritik i olika avseenden av vad Lindskog gett uttryck åt i en tidigare upplaga av sin bok om preskription.

Walin framhåller sålunda bl.a. att anpassningsfunktionen inte förefaller särskilt vägande, att Lindskogs bedömning av skyddsbehovet är minst sagt tvivelaktig då samäganderättsanspråk (som är den av Walin använda termen) kan representera stora ekonomiska värden, att dold samäganderätt är förenad med sambesittning samt att ett hänförande av dold samäganderätt till fordringar som är underkastade tioårspreskription bygger på begreppsjurisprudens. Walin framhåller också att preskriptionslagens regler om olika sätt

att avbryta preskription inte lämpar sig för en naturlig tillämpning inom makars eller sambors gemenskap.¹

4. MOTIVERINGARNA I HÖGSTA DOMSTOLEN

De båda JR som bestämde HD:s domskäl diskuterade först den dolda samäganderättens karaktär. De fann att det inte gick att utifrån enbart en analys av begreppet sakrättslig avgöra om anspråket kunde preskriberas och att frågan om preskriptionslagens tillämpning inte kunde avgöras enbart utifrån en fördjupad analys av den dolda samäganderättens karaktär.

En rättssystematisk analys, dvs. jämförelse med likartade rättigheter, ansågs inte ge några avgörande argument. Vid en ändamålsbedömning ansågs den dolda samäganderättens familjerättsliga natur och avsikten att konstruktionen ska ge ett ekonomiskt skydd vara det viktigaste argumentet; om rätten skulle preskriberas tio år efter tillkomsten skulle det avsedda skyddet lätt kunna gå om intet. Detta blev också det avgörande argumentet.

Den ledamot som var skiljaktig endast beträffande motiveringen uttalade inledningsvis att av betydelse var om ett anspråk var av obligationsrättslig natur eller hade sakrättslig karaktär, men gränsen mellan dessa begrepp var inte i alla delar skarp, samt att det inte var möjligt att genom en begreppsanalys avgöra om dold samäganderätt omfattades av preskriptionslagen. Hon angav också att preskriptionslagens tillämpning inte kunde avgöras med utgångspunkt i en analys av den dolda samäganderättens karaktär.

Detta JR övergick så till det ekonomiska skydd som konstruktionen avsetts att ge den part som bidragit ekonomiskt till ett förvärv som gjorts i den andra partens namn, att det inte kan förväntas att preskriptionsavbrytande åtgärder vidtas och att det inte var acceptabelt att den dolda samäganderätten skulle gå förlorad tio år efter uppkomsten.

¹ Jag har själv efter rättsfallet diskuterat preskriptionsfrågan ganska kortfattat i min bok *Samägd egendom* (2016) s. 124 f. och gett uttryck för uppfattningen att dold samäganderätt till fastighet inte borde vara underkastad preskription.

Dessa skäl överensstämmer i det väsentliga med de skäl som anfördes av de båda JR som bestämde HD:s domskäl.

De två JR som var skiljaktiga i sak och ansåg att ”ett anspråk på dold samäganderätt” skulle betraktas som en fordran som kan vara föremål för preskription motiverade ståndpunkten på följande sätt.

De inledde med att ange att det var av betydelse hur dold samäganderätt karakteriseras. Dold samäganderätt är inte förenad med sakrättsligt skydd och utmätning för den dolde ägarens gäld kan endast avse det anspråk som den dolde ägaren har gentemot den öppne ägaren; det är alltså fråga om en rättighetsutmätning och det hänvisades till *NJA 1985 s. 615*. Detta visade, framhöll de båda JR:n, att dold samäganderätt inte är en äganderätt i vanlig mening utan anses utgöra endast ett obligationsrättsligt anspråk mot den öppne ägaren.

De uttalade härefter att HD:s avgöranden på området får förstås så att den dolda samäganderätten, innan den har manifesterats genom en insättandeförklaring eller en dom, ”utgör ett rättsligt anspråk från den dolde samägarens sida gentemot den öppne ägaren om att bli insatt som ägare”.

De båda JR:n gjorde härefter uttalanden som syftade till att reducera uppfattningen att den dolde samägarens ställning var skyddsvärd. Bl.a. återropades ny lagstiftning på familjerättens område. De återropade också vissa andra förhållanden.

5. MINA SYNPUNKTER

För att preskriptionslagen ska vara tillämplig förutsätts att det är fråga om en fordran. Av förarbetena till lagen framgår att med fordran avses inte enbart fordringar i pengar utan också vissa andra typer av anspråk.

Det bör understrykas att dold samäganderätt är ett säreget rättsinstitut. Det är emellertid välkänt och jag ska inte närmare beskriva dess egenskaper och innebörd; jag återkommer dock senare något till frågan.

Det finns emellertid anledning att nämna att de ledamöter i HD som tillskapade institutet sannolikt utgick från att den dolda samäganderätten skulle åtnjuta sakrättsligt skydd. Det var först när JR Henrik Hessler kom med i mål rörande frågan som det klarlades vad som gällde särskilt i sakrättsligt hänseende. Om ledamöterna hade känt till det från början och vilka problem som konstruktionen skulle komma att medföra, så hade den dolda samäganderätten troligen inte tillskapats.

Vid bedömning av frågan om dold samäganderätt bör vara underkastad preskription är det naturligt och mest överensstämmande med sedvanliga principer för lagtolkning att undersöka om dold samäganderätt är (utgör) ett anspråk och i så fall ett anspråk av sådant slag som kan jämföras med en fordran på betalning.

Man kan förvåna sig lite över att flera av de skäl som åberopas i doktrinen inte rör den centrala frågan utan mera praktiska tillämpningsfrågor och vad den ena respektive andra ståndpunkten leder till. Detsamma gäller vissa argument i HD. Sådana synpunkter kan enligt min mening lämpligen tas upp sedan man tagit ställning till frågan om dold samäganderätten utgör ett anspråk på någon prestation.

De tre ledamöterna på majoritetssidan var inledningsvis inne på en analys av den dolda samäganderättens karaktär men fann att frågan om preskriptionslagens tillämpning inte kunde avgöras med denna utgångspunkt.

På sedvanligt sätt finns det anledning att utgå från vad som har angetts i förarbetena till preskriptionslagen. Där anges som nämnts att preskriptionslagen är tillämplig på alla typer av fordringar samt att fordringsbegreppet inte omfattar sakrättsliga anspråk; som exempel nämns bl.a. anspråk på äganderätt.

Det synes något främmande att i detta sammanhang tala om sakrättsliga anspråk i den meningen att anspråket gäller mot en motparts borgenärer till skillnad från anspråk som inte åtnjuter sådant sakrättsligt skydd. (Nyttjanderätt, som i förarbetena anges som ett exempel på sakrättsliga anspråk, anses för övrigt i allmänhet inte

medföra sakrättsligt skydd i fråga om lös egendom.) Frågan om sakrättsligt skydd för en fordran eller annat anspråk synes vara ovidkommande då saken gäller preskription. Det är sålunda svårt att tänka sig att anspråk som inte är sakrättsligt skyddade generellt skulle vara underkastade preskription.

Det kan med visst fog hävdas att med uttrycket ”sakrättsliga anspråk” har avsetts anspråk som riktar sig mot egendom (saker, objekt) till skillnad från fordringsanspråk, dvs. anspråk på penningmedel. I vart fall kan detta ifrågasättas.

Oavsett det nu sagda avser dold samäganderätt primärt fastigheten, trots att rätten inte har sakrättsliga verkningar mot den öppne ägaren eller dennes borgenärer. Som framgår av rättsfallet *NJA 1980 s. 705* anses samäganderättslagen vara tillämplig på den öppne och den dolde ägarens samfällda äganderätt och den dolde samägaren har ansetts behörig att begära försäljning av fastigheten enligt 6 § samäganderättslagen. (Möjligen intogs denna ståndpunkt under den period då HD:s ledamöter utgick från att dold samäganderätt hade en starkare ställning än vad den senare visade sig ha. Den intagna ståndpunkten får dock anses gälla fortfarande.)

Det kan på goda grunder antas att i de allra flesta fall, där den ena maken eller sambon har en dold samäganderätt till den gemensamma bostadsfastigheten, har den dolde samägaren inte vidtagit någon åtgärd för att få sin dolda rätt att bli en vanlig andelsrätt som framgår utåt och av lagfarten. Troligen är det så i de flesta fall att makarna eller samborna har oklar uppfattning om vad som gäller rättsligt. De anser helt enkelt att de äger fastigheten gemensamt och att det förhållandet att endast den ene av dem står som köpare och har lagfart är en formell fråga utan betydelse för äganderätten.

Den dolde samägarens rätt torde ofta, kanske i de flesta fall, aktualiseras först om den ena parten avlider eller om det blir skilsmässa respektive att samboförhållandet upphör och att bodelning ska ske. När den gemensamma fastigheten inte längre ska utgöra gemensam bostad utan säljas eller tillskiftas den ena maken eller sambon, torde den dolde samägaren vara berättigad till ersättning

motsvarande hennes eller hans andel i fastigheten. Vad som gäller om bodelning eller enligt avtal mellan makarna eller samborna kan emellertid medföra att frågan om dold samäganderätt kommer att sakna betydelse.

Vad som sagts i det föregående innebär att dold samäganderätt har avseende på fastigheten. Den kan beskrivas som en äganderätt till andel i fastigheten som endast gäller mot den öppne ägaren. Att den dolde samägaren har rätt att kräva att hon eller han blir insatt som vanlig ägare vid sidan av den öppne ägaren med verkan mot envar är en annan sak.

De i sak skiljaktiga JR:ns påstående i deras skäl (punkt 8) att den dolda samäganderätten, innan den har manifesterats genom en insättandeförklaring eller en dom, ”utgör” ett rättsligt anspråk från den dolde samägarens sida gentemot den öppne ägaren om att bli insatt som ägare, kan inte anses vara korrekt. Denna rätt är något som har ansetts följa med den dolda samäganderätten, sedan det visat sig att dold samäganderätt inte har några sakrättsliga verkningar, men utgör inte innebörden av dold samäganderätt.

Samma kritik kan riktas mot den fråga som Lindskog inledningsvis ställer och vars svar tydligen avsetts ge svaret på frågan om dold samäganderätt är underkastad preskription: Är den dolde ägarens anspråk mot den öppne ägaren på att bli insatt som ägare preskriptibelt?

Den dolde samägarens rätt att bli fullvärdig andelsägare riktar sig dessutom inte mot den öppne ägaren på så sätt att denne är skyldig att medverka till åtgärden. Om den öppne ägaren, som kanske bestrider att dold samäganderätt föreligger, inte medverkar kan domstol på yrkande av den dolde ägaren besluta att denne ska anses vara delägare i fastigheten.

Det berörda påståendet synes vara grundat på ett uttalande av JR Hessler i ett tillägg i rättsfallet *NJA 1982 s. 589 (s. 608-611)*. Men hans uttalande var mera försiktigt; han använde uttrycket ”ett rättsligt skyddat anspråk på att bli ägare” (s. 610). Han talade också om ”obligationsrättslig” äganderätt.

Mot bakgrund av det sagda är det svårt att se dold samäganderätt som ett sådant anspråk mot annan (den öppne ägaren) som får anses utgöra en fordran i preskriptionslagens mening.

Man kunde möjligen, åtminstone teoretiskt, tänka sig att anspråket på att bli (insatt som) ägare skulle – till skillnad från själva den dolda samäganderätten – vara underkastat preskription. Men det finns enligt min mening inte tillräckligt stöd för en sådan uppfattning. En sådan ståndpunkt skulle dessutom ytterligare komplicera den redan besvärande rättsliga konstruktionen dold samäganderätt.

Om man ställer sig frågan om det trots det sagda framstår som naturligt och rimligt att dold samäganderätt ska vara underkastad preskription, kan svaret knappast bli annat än så inte är förhållandet. I normala fall utgår parterna som nämnts från att de äger fastigheten gemensamt och den dolde ägaren torde inte ha en tanke på att hon eller han måste vidta någon åtgärd för att rätten inte ska gå förlorad genom preskription.

Preskriptionslagens bestämmelser passar dessutom inte alls på det säregna rättsinstitutet dold samäganderätt.

Min slutsats är alltså att dold samäganderätt inte är underkastad preskription enligt preskriptionslagen.

Nämnas bör också att innan frågan om preskription av dold samäganderätt togs upp i tidigare upplaga av Lindskogs bok om preskription tycks, såvitt jag känner till, inte någon över huvud ha funderat på att rättsinstitutet skulle kunna preskriberas.

Även om svaret på frågan enligt min mening är givet med vad som har anförts i det föregående kan tilläggas följande.

Tillskapandet av dold samäganderätt syftade till att ge den make eller sambo, som bidragit ekonomiskt till förvärvet av den gemensamma bostaden men inte tagits upp som köpare i köpehandlingen, ett visst ekonomiskt skydd. Det finns anledning att värna om det skyddet. Att hänföra den dolda samäganderätten under preskriptionslagen skulle i realiteten innebära att dold samäganderätt i stor omfattning skulle upphöra att existera efter tio år, såvida det inte

skulle anses att preskriptionsavbrott sker kontinuerligt under samboendet.

Man kan vara kritisk mot tillskapandet av institutet dold samäganderätt. Men då rättsinstitutet finns och har ett skyddsvärt syfte, bör man ta konsekvensen av det.